

POSTANOWIENIE

28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 28 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko Gminie Miasta [...]
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy Miasta [...]
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 11 stycznia 2024 r., V AGa 42/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki 5400,00 (pięć tysięcy
czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu
postanowienia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10, nie publ.).

Sformułowane przez skarżącą istotne zagadnienie prawne odnosi się do zakresu robót, które nie były wskazane wprost w zamówieniu publicznym, z założeniem, że to wykonawca ma je – jako zawierające się w przedmiocie umowy o roboty budowlane – przewidzieć, uwzględnić i objąć wyceną, a nie dochodzić bezpodstawnego wzbogacenia za wykonanie robót dodatkowych. Problematyki tej nie można jednak uznać za istotne zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie miałyby przysłużyć się rozstrzygnięciu innych podobnych spraw.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie, określenie robót dodatkowych, które nie były objęte umową nie jest możliwe w sposób generalny, odbiegający od okoliczności konkretnej sprawy, a zatem nie można wypracować abstrakcyjnego rozwiązania; co więcej ta problematyka należy także do sfery podstawy faktycznej

rozstrzygnięcia (postanowienie SN z 6 września 2018 r., IV CSK 158/18, nie publ.). Wyjaśnienie zaprezentowanego przez skarżącą problemu wymagałoby poczynienia przez Sąd Najwyższy rozważań co do zakresu dokumentacji projektowej pod kątem wiedzy technicznej oraz kazuistycznej – właściwej tylko dla niniejszej sprawy – oceny możliwości przewidzenia przez wykonawcę ilości robót dodatkowych czy ich szczegółowych parametrów technicznych, o których wspomina skarżąca. Ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów – art. 398³ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy nie jest więc sądem faktu.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[a.ł]